

NATSUD KIRINO

μετάφραση
γωγώ αρβανίτη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Out

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Νοέμβριος 2009

Πρώτη έκδοση στην παρούσα μορφή Φεβρουάριος 2025

Τίτλος πρωτοτύπου Natsuo Kirino, *Out*, Kodansha International Ltd, 1997.

Η μετάφραση έγινε από την αγγλική έκδοση Natsuo Kirino, *Out*, trans. Stephen Snyder, Vintage, 2004.

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμίων Δημήτρης Αθηνάκης
Σχεδιασμός εξωφύλλου Σαβίνα Χριστοπούλου

© 1997, Natsuo Kirino

© 2008, 2012, 2024, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-4306-9

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84306

Κ.Ε.Π. 6203, Κ.Π. 20794

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

• Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

• Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Natsuo Kirino

Out

Μετάφραση

Γωγώ Αρβανίτη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

*Ο μόνος τρόπος να βυθιστείς στην απόγνωση
είναι ν' αρνηθείς οποιαδήποτε εμπειρία...*

Flannery O'Connor

ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΒΑΡΔΙΑ

Έφτασε στο πάρκινγκ πολύ νωρίτερα από τη συνηθισμένη της ώρα. Αμέσως μόλις βγήκε από το αυτοκίνητο, την τύλιξε το πηχτό, υγρό σκοτάδι της νύχτας του Ιουλίου. Ίσως έφταιγε η ζέστη και η υγρασία, αλλά η νύχτα της φάνηκε εξαιρετικά βαριά και μαύρη. Νιώθοντας ελαφρά ξέπνοη, η Μασάκο Κατόρι σήκωσε τα μάτια της στον νυχτερινό άναστρο ουρανό. Το δέρμα της –στεγνό και δροσερό μέσα στον κλιματιζόμενο αέρα του αυτοκινήτου– είχε αρχίσει ήδη να κολλάει. Ανάμικτη με τα καυσαέρια από τον αυτοκινητόδρομο ταχείας κυκλοφορίας Σιν-Ούμε, έπιασε στον αέρα μια αχνή οσμή τηγανίλας, τη χαρακτηριστική μυρωδιά του εργοστασίου έτοιμων γευμάτων όπου πήγαινε να πιάσει δουλειά.

«Θέλω να πάω σπίτι». Τη στιγμή που τη χτύπησε η μυρωδιά, της ήρθαν στο μυαλό αυτά τα λόγια. Δεν ήξερε πού ακριβώς ήθελε να πάει, σίγουρα πάντως όχι στο σπίτι απ' όπου είχε φύγει πριν από λίγο. Αλλά γιατί να μη θέλει να επιστρέψει εκεί; Και πού ήθελε να πάει; Ένωσε εντελώς χαμένη.

Από τα μεσάνυχτα μέχρι τις πέντε και μισή, χωρίς διάλειμμα, έπρεπε να στέκεται όρθια μπροστά σ' έναν ταινιόδρομο πακετάροντας γεύματα. Για εργασία μερικής απασχόλησης η αμοιβή ήταν καλή, αλλά η ίδια η δουλειά εξαντλητική. Κι άλλες φορές, όταν δεν αισθανόταν καλά, την είχε σταματήσει εκεί στο πάρκινγκ η σκέψη της δύσκολης βάρδιας που είχε μπροστά της. Αυτό όμως ήταν κάτι άλλο, ήταν μια αίσθηση ματαιότητας. Όπως έκανε

πάντα σε τέτοιες στιγμές, η Μασάκο άναψε τσιγάρο, αλλά απόψε κατάλαβε για πρώτη φορά ότι το έκανε απλώς για να σκεπάσει τη μυρωδιά του εργοστασίου.

Το εργοστάσιο έτοιμων γευμάτων βρισκόταν στο κέντρο της περιοχής Μουσάσι-Μουραγιάμα, σ' έναν δρόμο που το τέρμα του όριζε ο γκριζος τοίχος μιας μεγάλης αυτοκινητοβιομηχανίας. Κατά τα άλλα, η περιοχή ήταν κυρίως χέρσα χωράφια κι ένα συγκρότημα από μικρά συνεργεία αυτοκινήτων. Το τοπίο ήταν επίπεδο και ο ουρανός ανοιχτός προς όλα τα σημεία του ορίζοντα. Το εργοστάσιο όπου δούλευε η Μασάκο ήταν το αμέσως επόμενο από ένα παλιότερο εργοστάσιο, εγκαταλειμμένο πια, και απείχε τρία λεπτά με τα πόδια από το πάρκινγκ, που δεν ήταν παρά ένα μεγάλο ισοπεδωμένο οικόπεδο. Οι θέσεις του πάρκινγκ ορίζονταν κάποτε με άσπρες γραμμές, που η σκόνη όμως τις είχε κάνει εδώ και πολύ καιρό σχεδόν άορατες. Τώρα τα αυτοκίνητα των υπαλλήλων ήταν παρκαρισμένα σε τυχαίες γωνίες σε όλη την έκταση. Ήταν ένα μέρος ερημικό, όπου κάλλιστα θα μπορούσε κάποιος να κρύβεται ανάμεσα στα χορτάρια ή πίσω από κανένα αυτοκίνητο δίχως κανείς να τον προσέξει. Γενικά, υπήρχε μια άοριστη αίσθηση απειλής και η Μασάκο κοίταξε νευρικά γύρω της καθώς κλείδωνε το αυτοκίνητο.

Ξαφνικά άκουσε ήχο τροχών αυτοκινήτου και το ψηλό καλοκαιρινό χορτάρι που οριοθετούσε τον χώρο του πάρκινγκ φωτίστηκε στιγμιαία από την κίτρινη λάμψη δύο προβολέων. Ένα πράσινο Βολγκσβάγκεν Γκολφ καμπριολέ με κατεβασμένη την οροφή μπήκε στο πάρκινγκ και η στρουμπουλή συνάδελφός της, η Κουνίκο Τζονούτσι, τη χαιρέτησε με ένα νεύμα από τη θέση του οδηγού.

«Συγγνώμη, άργησα» είπε καθώς έμπαινε στην κενή θέση δίπλα στο ξεθωριασμένο κόκκινο Κορόλα της Μασάκο. Οδηγούσε απρόσεχτα κι έκανε περισσότερο θόρυβο απ' όσο χρειαζόταν τραβώντας το χειρόφρενο και κλείνοντας την πόρτα. Όλα επάνω της ήταν έντονα και φανταχτερά. Η Μασάκο έσβησε το τσιγάρο της με τη μύτη του αθλητικού παπουτσιού της.

«Ωραίο αμάξι» είπε. Το αυτοκίνητο της Κουνίκο ήταν ένα θέμα που είχε σχολιαστεί πολύ στο εργοστάσιο.

«Αλήθεια, σ' αρέσει;» είπε η Κουνίκο κι έβγαλε ναζιάρικα τη γλώσσα της, ευχαριστημένη από το κομπλιμέντο. «Μόνο που μ' έχει χώσει ως τον λαιμό στα χρέη». Η Μασάκο άφησε ένα αόριστο γελάκι. Κατά τα φαινόμενα, το αυτοκίνητο δεν πρέπει να ήταν η μοναδική αιτία για τα χρέη της Κουνίκο. Φορούσε αξεσουάρ αποκλειστικά επώνυμων σχεδιαστών και τα ρούχα της ήταν ολοφάνερα πανάκριβα.

«Πάμε» είπε η Μασάκο. Λίγο μετά τον καινούργιο χρόνο είχαν αρχίσει να κυκλοφορούν φήμες για κάποιον άγνωστο που την έστηνε στον δρόμο που οδηγούσε από το πάρκινγκ στο εργοστάσιο. Έπειτα, μερικές εργάτριες είχαν καταγγείλει ότι κάποιος είχε επιχειρήσει να τις παρασύρει στα σκοτεινά για να τους επιτεθεί και ότι μετά βίας είχαν προλάβει να του ξεφύγουν. Η διεύθυνση είχε εκδώσει προειδοποίηση προς τις εργαζόμενες να πηγαινοέρχονται πάντα κατά ομάδες. Έτσι, οι δυο γυναίκες ξεκίνησαν να περπατάνε παρέα μέσα στην καλοκαιριάτικη νύχτα, στον κακοφωτισμένο χωματόδρομο. Στα δεξιά τους ήταν μια ανομοιόμορφη σειρά από πολυκατοικίες και αγροτόσπιτα με μεγάλες αυλές – τίποτα ειδυλλιακό, αλλά ήταν τουλάχιστον ένα ίχνος ζωής στην περιοχή. Στ' αριστερά, πέρα από ένα βαθύ χαντάκι πνιγμένο στ' αγριόχορτα, ήταν μια σειρά από έρημα, εγκαταλειμμένα κτίρια: ένα παλιότερο εργοστάσιο παρασκευής έτοιμων γευμάτων, μια ερειπωμένη αίθουσα μπόουλινγκ. Τα θύματα είχαν αναφέρει ότι ο άγνωστος που τους είχε επιτεθεί τις είχε σύρει ανάμεσα στα έρημα κτίρια και γι' αυτό η Μασάκο είχε τα μάτια της δεκατέσσερα καθώς αυτή κι η Κουνίκο προχωρούσαν με βήμα γοργό στον χωματόδρομο.

Από μια πολυκατοικία στα δεξιά ακούγονταν ένας άντρας και μια γυναίκα να καβγαδίζουν στα πορτογαλικά. Κατά πάσα πιθανότητα δούλευαν και οι δύο στο εργοστάσιο. Εκτός από νοικοκυρές που εργαζόνταν με μειωμένο ωράριο, το εργοστάσιο

απασχολούσε κι έναν μεγάλο αριθμό Βραζιλιάνων ιαπωνικής καταγωγής, πολλοί από τους οποίους ήταν παντρεμένα ζευγάρια.

«Όλοι λένε πως ο ανώμαλος είναι μάλλον Βραζιλιάνος» είπε η Κουνίκο κοιτάζοντας κάπως τρομαγμένη στο σκοτάδι. Η Μασάκο συνέχισε να βαδίζει χωρίς να της απαντήσει. Δεν είχε καμιά σημασία από πού ήταν ο άντρας, σκέφτηκε, δεν υπήρχε αντίδοτο στην καταπίεση που προέκυπτε από τη δουλειά σ' αυτό το εργοστάσιο. Οι γυναίκες έπρεπε απλώς να μάθουν ν' αυτοπροστατεύονται όσο καλύτερα μπορούσαν. «Λένε ότι είναι πολύ σωματώδης και δυνατός, ότι αρπάζει τις γυναίκες κι απλώς τις κρατάει χωρίς να βγάζει κιχ». Υπήρχε κάτι στον τόνο της Κουνίκο που άφηγε μια υπόνοια κρυφής λαχτάρας. Η Μασάκο σκέφτηκε ότι η Κουνίκο ήταν ένας άνθρωπος στερημένος, μπλοκαρισμένος, σαν ένα πυκνό μαύρο σύννεφο που κρύβει τ' άστρα τη νύχτα. Πίσω τους ακούστηκε στρίγκλισμα φρένων ποδηλάτου και, όταν γύρισαν νευρικά να κοιτάξουν, είδαν μια άλλη γυναίκα, μεγαλύτερή τους, να πλησιάζει καβάλα στο ποδήλατό της.

«Α, εσείς είστε» τους είπε. Ήταν η Γιόσι Αζούμα. Πλησίαζε τα εξήντα, χήρα, με σβέλτα δάχτυλα που την έκαναν την πιο γρήγορη εργάτρια στη γραμμή παραγωγής. Οι άλλες της είχαν κολλήσει το παρατσούκλι «ο Καπετάνιος» γιατί τη σέβονταν όσο κι αν γκρίνιαζαν.

«Α, ο Καπετάνιος. Καλημέρα» είπε η Μασάκο ανακουφισμένη. Η Κουνίκο δεν είπε τίποτα, ωστόσο έμεινε ένα βήμα πίσω.

«Μην αρχίσετε τώρα κι εσείς να με φωνάζετε έτσι» είπε η Γιόσι, αν και φάνηκε να το χαίρεται κατά βάθος. Κατέβηκε από το ποδήλατό της κι άρχισε να βαδίζει δίπλα στις άλλες δύο. Ήταν μικρόσωμη μα γεροδεμένη, με μονοκόμματο κορμί που έμοιαζε ιδανικό για σωματική εργασία. Το πρόσωπό της, αντίθετα, ήταν ανοιχτόχρωμο με λεπτά χαρακτηριστικά, σχεδόν σαγηνευτικό έτσι όπως πρόβαλλε τώρα χλωμό μες στο σκοτάδι. Ίσως αυτή η έντονη αντίθεση ήταν που την έκανε να δείχνει λυπημένη, σαν να είχε περάσει πολλές μπόρες στη ζωή της. «Να φανταστώ ότι

πάτε παρέα λόγω του σούσουρου που έχει ξεσπάσει μ' αυτό τον ανώμαλο» είπε.

«Ναι, έτσι είναι» απάντησε η Μασάκο. «Η Κουνίκο είναι ακόμη νέα και κινδυνεύει». Η Κουνίκο κακάρισε. Ήταν είκοσι εννέα χρόνων. Η Γιόσι παρέκαμψε μια λακκούβα νερό που γυάλιζε στο μισόφωτο και στράφηκε να κοιτάξει τη Μασάκο.

«Κι εσένα περνάει η μπογιά σου ακόμα;» είπε. «Πόσο είσαι, σαράντα τρία;»

«Έλα, σταμάτα» είπε η Μασάκο πνίγοντας ένα γέλιο. Το κομπλιμέντο της προκάλεσε ένα είδος γυναικείας συστολής που σπάνια αισθανόταν πια.

«Μη μου πεις ότι έχεις μείνει στεγνή, στεγνή και κρύα!» Η Γιόσι αστειευόταν, αλλά η Μασάκο σκέφτηκε ότι είχε πέσει διάνα. Ένωθε πράγματι στεγνή και κρύα σαν ερπετό, έτσι όπως σερόνταν τώρα σ' εκείνον τον χωματόδρομο.

«Άργησες λίγο σήμερα ή μου φαίνεται;» ρώτησε τη Γιόσι για ν' αλλάξει θέμα.

«Αχ, η γιαγιά ήταν μπελάς». Η Γιόσι σώπασε και συνοφρυώθηκε. Φρόντιζε την πεθερά της που ήταν κατάκοιτη στο σπίτι. Η Μασάκο κοίταξε πάλι μπροστά της τον δρόμο, αποφασισμένη ν' αποφύγει άλλες ερωτήσεις. Όταν άφησαν πίσω τους τα εγκαταλειμμένα κτίρια, προσπέρασαν μια σειρά από τα λευκά φορτηγά που παρέδιδαν τα πακεταρισμένα έτοιμα γεύματα σε διάφορα καταστήματα τροφίμων της πόλης· πίσω από τα φορτηγά πρόβαλλε το εργοστάσιο λάμποντας κάτω από τα φθορίζοντα φώτα του – μια πόλη που ποτέ δεν κοιμάται.

Περίμεναν μέχρι να παρκάρει η Γιόσι το ποδήλατό της στις ράγες δίπλα στον τοίχο του εργοστασίου κι ύστερα ανέβηκαν όλες μαζί τα σκαλοπάτια στο πλάι του κτιρίου που ήταν καλυμμένα με τεχνητό χλοοτάπητα. Η είσοδος ήταν στον πρώτο όροφο. Προς τα δεξιά ήταν τα γραφεία και στο τέρμα του διαδρόμου η αίθουσα του προσωπικού και τ' αποδυτήρια. Ο κύριος χώρος του εργοστασίου βρισκόταν στο ισόγειο και έτσι, αφού

είχαν αλλάξει, θα κατέβαιναν πάλι κάτω. Ήταν υποχρεωτικό ν' αφήνουν τα παπούτσια τους στην είσοδο του χώρου εργασίας, πάνω στην κόκκινη συνθετική μοκέτα. Το φως από τους σωλήνες φθορισμού αλλοίωνε το χρώμα της μοκέτας και ο διάδρομος έμοιαζε λίγο σκοτεινός. Τα χαρακτηριστικά των δυο γυναικών που τη συντρόφευαν έμοιαζαν κι αυτά πιο σκοτεινά και παρατηρώντας τις η Μασάκο αναρωτήθηκε αν και η δική της όψη ήταν τόσο άσχημη. Η Κομάντα, η αγέλαστη επιθεωρήτρια υγιεινής του εργοστασίου, περίμενε στημένη μπροστά από τα κουβούκλια όπου οι εργάτριες άφηναν τα παπούτσια τους σε θήκες με το όνομά τους και, καθώς περνούσαν μία μία από μπροστά της, περνούσε από την πλάτη τους έναν ειδικό κύλινδρο με αυτοκόλλητη ταινία για ν' αφαιρέσει τη σκόνη που πιθανόν να μετέφεραν στο εσωτερικό.

Μπήκαν στον μεγάλο χώρο με τα ψάθινα τατάμι, τα χαλάκια, που ήταν η αίθουσα αναψυχής του προσωπικού. Εργάτες σε μικρές ομάδες στέκονταν και συζητούσαν εδώ κι εκεί έχοντας ήδη φορέσει τις λευκές στολές τους. Έπιναν τσάι ή μασουλούσαν σνακς περιμένοντας να ξεκινήσει η δουλειά, ενώ μερικοί είχαν αράξει σε κάποια γωνιά και είχαν ξαπλώσει στις ψάθες για έναν σύντομο υπνάκο. Από τους εκατό εργάτες της νυχτερινής βάρδιας περίπου το ένα τρίτο ήταν Βραζιλιάνοι και απ' αυτούς πάνω κάτω οι μισοί ήταν άντρες. Επειδή ήταν γύρω στη μέση των καλοκαιρινών διακοπών, ο αριθμός των εργατών-φοιτητών ήταν κάπως αυξημένος. Αλλά και πάλι η μεγάλη πλειοψηφία ήταν εργάτριες μερικής απασχόλησης, στην πλειοψηφία τους παντρεμένες σαραντάρες ή πενηντάρες νοικοκυρές.

Οι τρεις γυναίκες κατευθύνθηκαν προς τ' αποδυτήρια ανταλλάσσοντας νεύματα με άλλες εργάτριες και έπειτα είδαν τη Γιαϊόι Γιαμαμότο να κάθεται μόνη της σε μια γωνιά. Σήκωσε τα μάτια της και τις κοίταξε καθώς πλησίαζαν, αλλά στο πρόσωπό της δεν φάνηκε ούτε ίχνος χαμόγελου· έμεινε μισοξαπλωμένη σαν άψυχη στο τατάμι.

«Καλημέρα» της είπε η Μασάκο και η Γιαϊόι χαμογέλασε επιτέλους – έστω και στιγμαία. «Φαίνεσαι πτώμα». Η Γιαϊόι κούνησε το κεφάλι της κουρασμένα, τις κοίταξε μελαγχολικά, αλλά και πάλι δεν είπε τίποτα. Ήταν η ομορφότερη από τις τέσσερις – για την ακρίβεια, ήταν η πιο όμορφη γυναίκα στη νυχτερινή βάρδια. Το πρόσωπό της ήταν σχεδόν αφεγάδιαστο, με φαρδύ μέτωπο, καλή ισορροπία ανάμεσα στα μάτια και τη γραμμή των φρυδιών, ανασηκωτή μύτη και πλούσια, σαρκώδη χείλη. Το σώμα της επίσης, αν και μικροσκοπικό, ήταν τέλειο σε αναλογίες. Η ομορφιά της ξεχώριζε τόσο πολύ μέσα στο εργοστάσιο, ώστε κάποιες γυναίκες της φέρονταν επιθετικά, ενώ αρκετές άλλες ήταν σχεδόν προστατευτικές. Η Μασάκο είχε υιοθετήσει τον ρόλο της προστάτιδάς της, ίσως επειδή αυτή και η Γιαϊόι ήταν τόσο διαφορετικές. Η Μασάκο έβαζε πάντα τα δυνατά της να ζει μια ζωή με σύνεση και σύμφωνα με την κοινή λογική, ενώ η Γιαϊόι φερόταν σαν να κουβαλούσε ένα βαρύ συναισθηματικό φορτίο σ' αυτό τον κόσμο. Χωρίς να το κάνει συνειδητά, έμενε προσκολλημένη σε περασμένες λύπες, παίζοντας τον ρόλο της μοιραίας γυναίκας που ήταν έρμαιο των μπερδεμένων και άστατων συναισθημάτων της.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Γιόσι σκουντώντας τη Γιαϊόι στον ώμο με το τραχύ κόκκινο δάχτυλό της. «Φαίνεσαι χάλια». Η Γιαϊόι τινάχτηκε σπασμωδικά και η Γιόσι στράφηκε στη Μασάκο που αμέσως έκανε νόημα στις άλλες δυο να προχωρήσουν χωρίς αυτήν και κάθισε πάνω στην ψάθα μπροστά στη Γιαϊόι.

«Είσαι άρρωστη;» τη ρώτησε.

«Όχι, δεν είναι τίποτα».

«Τσακώθηκες πάλι με τον άντρα σου;»

«Μακάρι να είχε ακόμη διάθεση έστω να τσακωθεί μαζί μου» είπε κατσούφικα η Γιαϊόι με το θολό της βλέμμα καρφωμένο στο κενό κάπου πέρα απ' τη Μασάκο. Η Μασάκο έχοντας πλήρη συναίσθηση ότι σε λίγο θα έπρεπε να πιάσουν δουλειά, άρχισε να πιάνει κότσο τα μαλλιά της.

«Τι έγινε;» τη ρώτησε.

«Θα σου πω αργότερα» είπε η Γιαϊόι.

«Γιατί όχι τώρα;» την παρακίνησε η Μασάκο ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι του τοίχου.

«Όχι, αργότερα. Είναι μεγάλη ιστορία». Μια έκφραση οργής φάνηκε στιγμιαία στο πρόσωπο της Γιαϊόι κι ύστερα εξαφανίστηκε. Εγκαταλείποντας την προσπάθεια, η Μασάκο σηκώθηκε να φύγει.

«Όπως θέλεις» είπε. Ύστερα έτρεξε στ' αποδυτήρια για να φορέσει τη στολή της. Αποδυτήρια ήταν μόνο κατ' ευφημισμόν, αφού μόνο μια κουρτίνα χώριζε τον μικρό χώρο από την αίθουσα προσωπικού. Παράλληλα με τον τοίχο υπήρχαν σειρές από ράγες με χοντρές κρεμάστρες, όπως συνέβαινε στις εκπτώσεις των πολυκαταστημάτων. Στην περιοχή του προσωπικού της πρωινής βάρδιας, οι λερωμένες άσπρες φόρμες κρέμονταν σε πυκνές ομάδες, ενώ ο χώρος που αντιστοιχούσε στη νυχτερινή βάρδια ήταν ένα πολύχρωμο συνονθύλευμα από παλιόρουχα.

«Θα σε δούμε κάτω» είπε η Γιόσι καθώς αυτή και η Κουνίκο έβγαιναν από τ' αποδυτήρια. Ήταν ώρα να χτυπήσουν κάρτα. Σύμφωνα με τους κανονισμούς έπρεπε να χτυπάνε κάρτα μεταξύ δώδεκα παρά τέταρτο και δώδεκα τα μεσάνυχτα και στη συνέχεια να περιμένουν κάτω, στην είσοδο του εργοστασίου.

Η Μασάκο τράβηξε την κρεμάστρα της από τη ράγα. Η στολή εργασίας ήταν μια άσπρη ρόμπα, που έκλεινε στο μπροστινό μέρος με φερμουάρ, κι ένα φαρδύ παντελόνι με λάστιχο στη μέση. Πέρασε γρήγορα τα χέρια της στα μανίκια της ρόμπας και, αφού έριξε μια ματιά στην αίθουσα για να δει πού βρίσκονταν οι άντρες, έβγαλε το τζιν της και φόρεσε το παντελόνι. Δεν υπήρχαν χωριστά αποδυτήρια για τους άντρες, και η Μασάκο, παρόλο που δούλευε σχεδόν δύο χρόνια εκεί, ακόμη δεν είχε καταφέρει να συνηθίσει αυτή την κατάσταση.

Μάζεψε κάτω από ένα λεπτό μαύρο δίχτυ τα μαλλιά της, που τα είχε ήδη σηκώσει ψηλά με μια στέκα, κι ύστερα κάλυψε το

κεφάλι της με ένα απ' τα χάρτινα καπελάκια που φορούσαν όλες οι εργάτριες. Θύμιζαν μάλλον σκουφιά μπάνιου παρά καπέλα και οι εργάτριες, αστειευόμενες, τα αποκαλούσαν «σκαραβαίους» γιατί ήταν σαν σκαθάρια στο σχήμα. Έπιασε, στη συνέχεια, μια καθαρή πλαστική ποδιά και βγήκε από τ' αποδυτήρια. Είδε τη Γιαϊόι να κάθεται εκεί ακριβώς όπου την είχε αφήσει – σαν να μην είχε τίποτα καλύτερο να κάνει.

«Ε! Κουνήσου» της είπε, αλλά βλέποντας πόσο αργούσε η Γιαϊόι να σηκωθεί η ενόχλησή της έγινε ανησυχία. Είχαν φύγει σχεδόν όλοι οι εργάτες από την αίθουσα, μόνο μερικοί Βραζιλιάνοι χασομερούσαν ακόμη στα ψάθινα στρώματα. Κάπνιζαν καθισμένοι με την πλάτη στον τοίχο και τα χοντρά τους πόδια τεντωμένα μπροστά.

«'μέρα» της είπε ένας απ' αυτούς σηκώνοντας το χέρι του που κρατούσε ένα μισοκαπνισμένο τσιγάρο. Η Μασάκο τον χαιρέτησε κλίνοντας ελαφρά το κεφάλι και χαμογελώντας του διακριτικά. Η ταμπελίτσα με το όνομά του στο τσεπάκι του στήθους έγραφε Καζούο Μιγιαμόρι, που ήταν καθαρά ιαπωνικό όνομα, αλλά η Μασάκο σκέφτηκε άθελά της πόσο ξένος έδειχνε με το μελαμψό δέρμα του, το οστεώδες πρόσωπο και το κυρτό μέτωπο. Τον φαντάστηκε να κάνει μια από τις πιο σκληρές χειρωνακτικές δουλειές, όπως να κουβαλάει ρύζι στο μηχανήμα αυτόματης τροφοδοσίας. «Καλημέρα» είπε ο εργάτης, αυτή τη φορά στη Γιαϊόι, αλλά η Γιαϊόι ήταν τόσο χαμένη στις σκέψεις της, που ούτε καν τον πρόσεξε. Ο άντρας φάνηκε ν' απογοητεύεται, αλλά τέτοιου είδους απογοητεύσεις ήταν πολύ συχνές σ' εκείνο τον κρύο και αφιλόξενο χώρο εργασίας.

Προτού φορέσουν τις ποδιές και τις μάσκες τους, οι δυο γυναίκες πέρασαν από τους νιπτήρες. Έπλυναν τα χέρια τους τρίβοντάς τα με τις ειδικές σκληρές βούρτσες για να τ' απολυμάνουν. Στη συνέχεια χτύπησαν κάρτα, φόρεσαν τ' άσπρα παπούτσια της δουλειάς και πέρασαν για άλλη μια φορά από τον έλεγχο της επιθεωρήτριας υγιεινής, που τώρα είχε στηθεί στο επόμενο πόστο

της, δίπλα στη σκάλα που οδηγούσε στον χώρο του εργοστασίου. Η Κομάντα πέρασε, όπως πάντα, από τις πλάτες τους τον κύλινδρο με την κολλητική ταινία και εξέτασε σχολαστικά τα χέρια και τα νύχια τους.

Ακόμα και η παραμικρή γρατσουνιά σε κάποιο δάχτυλο σήμαινε ακαταλληλότητα για οποιαδήποτε δουλειά συμπεριλάμβανε την επαφή με τις τροφές. Η Μασάκο και η Γιαϊόι τέντωσαν μπροστά τα χέρια τους για επιθεώρηση. Η Γιαϊόι φαινόταν έτοιμη να καταρρεύσει εκεί που περίμεναν στη σειρά.

«Είσαι εντάξει;» τη ρώτησε η Μασάκο.

«Ναι, μάλλον» είπε η Γιαϊόι.

«Τα παιδιά είναι καλά;»

«Χμμ...» απάντησε αόριστα η Γιαϊόι. Η Μασάκο την κοίταξε πάλι, αλλά η μάσκα και το σκουφί έκρυβαν σχεδόν τα πάντα εκτός από τ' άψυχα μάτια της. Η Γιαϊόι δεν φάνηκε ν' αντιλήφθηκε καν το επίμονο βλέμμα της Μασάκο.

Το απότομο κύμα ψυχρού αέρα ανάμικτο με τις μυρωδιές διάφορων φαγητών έκανε την κάθοδο προς το εργοστάσιο να μοιάζει με είσοδο σε ένα τεράστιο ψυγείο. Μια παγωνιά τρύπωνε ασταμάτητα στα παπούτσια τους από την επαφή με το τσιμεντένιο πάτωμα. Ακόμα και το καλοκαίρι μέσα στο εργοστάσιο έκανε κρύο.

Στο τέρμα της σκάλας έσμιξαν με τους άλλους εργάτες που περίμεναν εκεί για να μπουν. Η Γιόσι και η Κουνίκο, που βρίσκονταν πιο μπροστά στην ουρά, γύρισαν και τους έκαναν νόημα. Οι τέσσερις γυναίκες δούλευαν πάντα μαζί και βοηθούσαν η μια την άλλη όταν δεν τα έβγαζαν πέρα, αλλιώς η δουλειά θα ήταν ακόμα πιο σκληρή.

Η πόρτα άνοιξε και οι εργάτες άρχισαν να μπαίνουν. Έπλυναν πάλι τα χέρια τους μέχρι τους αγκώνες και οι ποδιές τους, μακριές ως τα γόνατα, απολυμάνθηκαν με ειδικό υγρό. Μέχρι η Μασάκο και η Γιαϊόι να ολοκληρώσουν τη διαδικασία και να μπουν στον χώρο δουλειάς, οι άλλες γυναίκες είχαν ήδη πιάσει τα πόστα τους στη γραμμή παραγωγής.

«Βιάσου!» μάλωσε η Γιόσι τη Μασάκο. «Έρχεται ο Νακαγιαμά». Ο Νακαγιαμά ήταν ο επιστάτης της νυχτερινής βάρδιας. Νεαρός, λίγο πάνω από τα τριάντα, βρομόστομος, είχε τέτοια εμμονή με τους κανόνες παραγωγής, που έκανε όλους τους εργάτες να τον μισούν.

«Συγγνώμη!» είπε η Μασάκο, πιάνοντας ένα σεντ γάντια μιας χρήσης και μια αποστειρωμένη πετσέτα χεριών για τον εαυτό της και τη Γιαϊόι. Της τα 'βαλε στο χέρι κι εκείνη τα κοίταξε σαν να συνειδητοποιούσε μόλις εκείνη τη στιγμή ότι βρισκόταν στη δουλειά.

«Σύνελθε» της είπε αυστηρά η Μασάκο.

«Ευχαριστώ» φέλλισε η Γιαϊόι. Καθώς πήγαιναν να πάρουν τις θέσεις τους στην αρχή της γραμμής, η Γιόσι τους έδωσε τις οδηγίες της βάρδιας.

«Ξεκινάμε από γεύματα με κάρι. Χίλια διακόσια. Παίρνω εγώ το ρύζι κι εσείς τη συσκευασία, εντάξει;» «Ρύζι» σήμαινε επικεφαλής της γραμμής, ήταν ο άξονας όλης της διαδικασίας, αυτό που καθόριζε την ταχύτητα στη γραμμή παραγωγής. Η Γιόσι, που ήταν εξαιρετικά καλή σ' αυτό, προθυμοποιούνταν πάντα να πάρει τη θέση ενώ η Μασάκο αναλάμβανε το πόστο να της περνάει τα πακέτα συσκευασίας. Προτού αρχίσει να στήνει τα πλαστικά κουτιά, γύρισε να δει τι έκανε η Γιαϊόι. Είχε αργήσει να πάει να πιάσει το εύκολο πόστο, να ρίχνει στο πακέτο τις κουταλιές του κάρι. Η Κουνίκο, που είχε καταφέρει να πιάσει το ένα απ' αυτά, την κοίταξε και ανασήκωσε τους ώμους της. Εντάξει, την έχουμε στον νου μας, έμοιαζε να λέει το ύφος της, αλλά αν δεν μπορεί να φροντίσει ούτε καν αυτό το ασήμαντο πράγμα, τι να κάνουμε κι εμείς;

«Τι τρέχει μ' αυτήν;» ρώτησε η Γιόσι κοιτώντας συνοφρωμένη τη Γιαϊόι. «Άρρωστη είναι;» Η Μασάκο κούνησε αρνητικά το κεφάλι της, αλλά δεν είπε τίποτα. Η Γιαϊόι φαινόταν ανησυχητικά αφηρημένη. Την παρακολούθησε να φεύγει από τη γραμμή παραγωγής, όπου δεν είχε απομείνει ελεύθερο πόστο, και να επιστρέφει προς την αρχή, προς το στρώσιμο του ρυζιού, ένα από

τα δυσκολότερα πόστα. Πνίγοντας τη διάθεσή της να την αποπάρει, της είπε ψιθυριστά καθώς περνούσε από δίπλα της: «Πολύ ζόρικη δουλειά αναλαμβάνεις».

«Το ξέρω».

«Εμπρός, ξεκινήστε» γάβγισε επιτακτικά ο επιστάτης και κινήθηκε με μεγάλα βήματα προς το μέρος τους. «Τι διάβολο κάνετε;» Το γείσο του κασκέτου έκρυβε την έκφρασή του, αλλά τα μικρά μάτια του γυάλιζαν όλο κακία πίσω από τα γυαλιά.

«Για δεξ ποιος έρχεται» μουρμούρισε η Γιόσι.

«Ο κόπανος» είπε η Μασάκο μέσα από τα δόντια της, εξοργισμένη από τον τόνο του Νακαγιάμα. Σιχαινόταν κι αυτή τον νεαρό, αυταρχικό επιστάτη τους.

«Μου είπαν να στρώνω το ρύζι» είπε δειλά μια γυναίκα που φαινόταν καινούργια στη δουλειά. «Τι πρέπει να κάνω;»

«Να σταθείς εδώ και να το ισιώνεις αφού θα το έχω βάλει εγώ στο πακέτο» της είπε η Γιόσι σε τόνο που για τα δικά της μέτρα ήταν ευχάριστος. «Και μετά να το προωθείς παρακάτω για το κάρι. Αυτή απέναντι θα κάνει ακριβώς το ίδιο πράγμα μ' εσένα, οπότε παρακολούθησέ την» πρόσθεσε δείχνοντας τη Γιαϊόι από την άλλη πλευρά του ταινιόδρομου.

«Κατάλαβα» είπε η νεοφερμένη –προφανώς δεν είχε καταλάβει τίποτα– και συνέχιζε να κοιτάζει γύρω της με απορημένο ύφος. Η Γιόσι, που δεν χασομερούσε ποτέ, πάτησε τον διακόπτη κι έβαλε σε λειτουργία τον ταινιόδρομο. Καθώς ο ιμάντας πήρε μπροστά μ' ένα μουγκρητό, η Μασάκο πρόσεξε ότι τον είχε ρυθμίσει να τρέχει λίγο πιο γρήγορα απ' το συνηθισμένο. Ίσως επειδή όλοι έδειχναν ν' αργούν να πάρουν μπροστά σήμερα, ήθελε να τους κάνει να ξεκουνηθούν λιγάκι.

Η Μασάκο άρχισε να περνάει δοχεία συσκευασίας στη Γιόσι με μελετημένες κινήσεις. Ένας τέλειος κύβος ρυζιού έβγαινε από το στόμιο του μηχανήματος τροφοδοσίας κι έπεφτε στο πακέτο που η Γιόσι κρατούσε ακριβώς από κάτω. Ύστερα ζύγιζε γρήγορα την κάθε μερίδα στη ζυγαριά που είχε δίπλα της και με μια

επιδέξια κίνηση του χεριού την προωθούσε στον επόμενο στη γραμμή παραγωγής.

Μετά τη Γιόσι ακολουθούσε μια μακρά σειρά από εργάτριες και εργάτες: ένας να στρώνει το ρύζι, ένας να προσθέτει τη σάλτσα κάρι, ένας να κόβει σε μερίδες το τηγανητό κοτόπουλο, ένας άλλος να τις τοποθετεί πάνω από το κάρι. Μετά, ένας να μετράει τουρσιά και να τα βάζει στο μπολάκι, ένας άλλος να προσθέτει το πλαστικό καπάκι, κάποιος να κολλάει από πάνω ένα πλαστικό κουτάλι και, τέλος, ένας να σφραγίζει το κουτί. Κατ' αυτό τον τρόπο προχωρούσε το κάθε πιάτο στη γραμμή, μέχρι που να συμπληρωθεί το κάθε γεύμα με όλα τα συστατικά του.

Έτσι ξεκινούσε πάντα η νυχτερινή βάρδια. Η Μασάκο στράφηκε και κοίταξε το ρολόι του τοίχου. Μεσάνυχτα και πέντε ακόμη. Άλλες πεντέμισι ώρες ορθοστασία στο παγερό, τσιμεντένιο δάπεδο. Στην τουαλέτα πήγαιναν μόνο με τη σειρά, μία γυναίκα τη φορά και αφού θα είχε έρθει στο πόστο της μια αντικαταστάτρια. Έπρεπε να ειδοποιήσεις ότι ήθελες να πας στην τουαλέτα και ύστερα να περιμένεις τη σειρά σου, που καμιά φορά ερχόταν έπειτα από μία ή και δύο ώρες. Οι εργάτριες είχαν διαπιστώσει προ πολλού ότι, για να κάνουν τη δουλειά όσο το δυνατόν πιο υποφερτή, δεν έφτανε μόνο να προσέχουν τον εαυτό τους, ήταν ανάγκη να συνεργάζονται σαν ομάδα. Αυτό ήταν και το μυστικό για να κρατήσεις μια τέτοια δουλειά χωρίς να καταστρέψεις την υγεία σου.

Περίπου μία ώρα μετά το ξεκίνημα της βάρδιας, άρχισαν ν' ακούγονται επιφωνήματα δυσφορίας από την καινούργια. Πολύ σύντομα η γραμμή παραγωγής άρχισε να κάνει κοιλιά, πράγμα που οδήγησε στη μείωση του ρυθμού. Η Μασάκο πρόσεξε ότι η Γιαϊόι, για να διευκολύνει την κατάσταση, τέντωνε κάθε τόσο το χέρι της απέναντι και έπαιρνε το κουτί της καινούργιας, παρόλο που σήμερα έδειχνε μόλις και μετά βίας σε θέση να χειριστεί τα δικά της. Οι παλιές στη γραμμή ήξεραν πως το στρώσιμο του ρυζιού ήταν μια εξαιρετικά σκληρή δουλειά, γιατί το ρύζι ήταν

ένας σκληρός τετραγωνισμένος σβόλος όταν έβγαινε από το μη-χάνημα. Χρειαζόταν πολλή δύναμη στους καρπούς και στα δάχτυλα για ν' απλώσεις εκείνους τους κιτρινωπούς συμπαγείς κύβους στα λίγα δευτερόλεπτα που έμενε το πακέτο μπροστά σου και πονούσε η πλάτη σου από το αναγκαστικό σκύψιμο. Έπειτα από καμιά ώρα τέτοιας άσκησης, ο πόνος από την πλάτη μεταφερόταν στους ώμους σου κι άρχιζες να δυσκολεύεσαι να σηκώσεις τα χέρια σου. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο άφηναν όλες το συγκεκριμένο πόστο στις ανυποψίαστες καινούργιες – αν και απόψε η Γιαϊόι, που κάθε άλλο παρά καινούργια ήταν εκεί μέσα, είχε πέσει με τα μούτρα στη δουλειά με μια βλοσυρή αλλά και μοιρολατρική έκφραση στο πρόσωπό της.

Κάποτε τελείωσαν με τα χίλια διακόσια πακέτα ρύζι με κάρι. Οι εργάτριες της γραμμής καθάρισαν τον ταινιόδρομο και μετακινήθηκαν γρήγορα σε άλλο σταθμό παραγωγής για την επόμενη παραγγελία: δύο χιλιάδες πακέτα με το σπέσιαλ «Γεύμα των Πρωταθλητών». Το «Γεύμα των Πρωταθλητών» είχε πολύ περισσότερα συστατικά από το γεύμα με κάρι κι έτσι η γραμμή ήταν μακρύτερη, αφού προστέθηκαν και αρκετοί Βραζιλιάνοι.

Η Γιόσι και η Μασάκο, ως συνήθως, πήραν και πάλι τα δύο πρώτα πόστα, τη διανομή του ρυζιού. Η Κουνίκο, που ήταν πάντα γρήγορη στο να εντοπίζει και ν' αρπάζει τις καλύτερες θέσεις, φύλαξε για τη Γιαϊόι την ευκολότερη δουλειά, το βούτηγμα του χοιρινού στη σάλτσα. Έπιανες δύο μικρά κομμάτια χοιρινό, ένα σε κάθε χέρι, τα βουτούσες στη σάλτσα και τα τοποθετούσες στο πακέτο δίπλα δίπλα πάνω από το ρύζι. Ήταν καλό πόστο, κάπως έξω από τη φρενήρη ταχύτητα της γραμμής παραγωγής, κάτι που ακόμα και η Γιαϊόι μπόρεσε να το καταφέρει άνετα.

Όμως πάνω που είχαν τελειώσει και με αυτά τα γεύματα κι έπιασαν να καθαρίζουν τον ταινιόδρομο, ακούστηκε ξαφνικά ένας τρομακτικός κρότος, σαν να είχε πέσει κάτι πολύ βαρύ, και γύρισαν όλες να δουν τι είχε συμβεί. Η Γιαϊόι είχε κουτουλήσει πάνω στο καζάνι με τη σάλτσα και τώρα βρισκόταν πεσμένη

ανάσκελα στο πάτωμα. Το βαρύ μεταλλικό καπάκι του δοχείου κυλούσε με θόρυβο προς τον διπλανό ταινιόδρομο ενώ μια λίμνη από ημίρρευστη καφετιά σάλτσα απλωνόταν στο δάπεδο. Το πάτωμα του εργοστασίου μονίμως γλιστρούσε από χυμένα λίπη ή τροφές, αλλά οι παλιές εργάτριες ήταν μαθημένες σ' αυτές τις συνθήκες και τέτοια ατυχήματα δεν συνέβαιναν σχεδόν ποτέ.

«Τι διάβολο έκανες;» της φώναξε ο Νακαγιάμα. Ερχόταν καταπάνω τους κάτασπρος από θυμό. «Πώς χύθηκε όλο αυτό;»

«Συγγνώμη» είπε η Γιαϊόι, ενώ μερικοί άντρες με σφουγγαρίστρες κατέφθαναν τρέχοντας. «Γλίστρησα». Δεν έκανε την παραμικρή απόπειρα να σηκωθεί, έμενε εκεί πεσμένη μέσα στη χυμένη σάλτσα σαν να είχε παραλύσει.

«Έλα» της είπε η Μασάκο σκύβοντας από πάνω της. «Έχεις γίνει μούσκαμα». Καθώς τη βοηθούσε να σταθεί στα πόδια της, το μάτι της έπιασε μια μεγάλη μελανιά χαμηλά στην κοιλιά της Γιαϊόι όπως ανασηκώθηκε το σακάκι της φόρμας της. Γι' αυτό ήταν τόσο αφηρημένη σήμερα; Η μελανιά φάνταζε πάνω στο άσπρο δέρμα της σαν το σημάδι του Κάιν. Η Μασάκο πλατάγισε αποδοκιμαστικά τη γλώσσα της και κατέβασε βιαστικά το σακάκι της Γιαϊόι για να μη δει κανείς άλλος το χτύπημα. Εφεδρικές στολές δεν υπήρχαν και έτσι, αφού χρειάστηκαν μερικά δευτερόλεπτα μέχρι να συνέλθει λιγάκι, η Γιαϊόι αναγκαστικά συνέχισε τη δουλειά με την πλάτη και τα μανίκια της βουτηγμένα στη σάλτσα. Το πηχτό υγρό γρήγορα ξεράθηκε κι έγινε μια καφετιά κρούστα που δεν την απορροφούσε το ύφασμα και η μωριδιά ήταν αποπνικτικά έντονη.

Πέντε και μισή τα χαράματα. Δεν είχε υπερωρίες σήμερα κι έτσι οι εργάτριες ανέβηκαν ξανά στον πρώτο όροφο. Αφού άλλαζαν τις φόρμες τους με τα κανονικά τους ρούχα, οι τέσσερις γυναίκες συνήθως αγόραζαν ποτά από το αυτόματο μηχάνημα στην αίθουσα αναψυχής και κάθονταν να τα πιουν κουβεντιάζοντας για κανένα εικοσάλεπτο, προτού ξεκινήσει καθεμιά για το σπίτι τους.

«Δεν είσαι στα καλά σου σήμερα» είπε η Γιόσι στη Γιαϊόι. «Τι έχεις;» Στο πρόσωπό της φαίνονταν έντονα η κούραση και η ηλικία της ύστερα από τη σκληρή δουλειά της νύχτας. Η Γιαϊόι ήπιε μια γουλιά καφέ από το χάρτινο κύπελλό της και σκέφτηκε για λίγο προτού απαντήσει.

«Τσακώθηκα με τον άντρα μου χτες» είπε.

«Σιγά το νέο» είπε γελώντας η Γιόσι και έριξε μια συνωμοτική ματιά στην Κουνίκο. Τα μάτια της Κουνίκο στένεψαν καθώς έβαζε στο στόμα της ένα λεπτό τσιγάρο με γεύση μέντα.

«Εσύ κι ο Κέντζι τα πάτε καλά, έτσι δεν είναι;» ρώτησε σε ουδέτερο τόνο. «Βγάζει τακτικά έξω τα παιδιά, μου έχεις πει, αν θυμάμαι καλά».

«Τώρα τελευταία όχι» ψέλλισε η Γιαϊόι. Η Μασάκο δεν είπε τίποτα· παρατηρούσε το πρόσωπο της Γιαϊόι. Μόλις καθόσουν κάπου κι έμενες ακίνητη για λίγο, σου έβγαине μονομιές όλη η κούραση.

«Η ζωή είναι μεγάλη, έχει τα πάνω της και τα κάτω της, θα τσακωθείτε πολλές φορές ακόμα». Η Γιόσι, που ήταν χήρα, βιαζόταν να κλείσει την κουβέντα με μια κοινοτοπία, αλλά η Γιαϊόι της απάντησε σε σκληρό τόνο.

«Έφαγε όλες τις οικονομίες μας» είπε άγρια. Οι άλλες τρεις σώπασαν αιφνιδιασμένες από την αιφνίδια εξομολόγηση.

Η Μασάκο, που είχε ανάψει τσιγάρο, τράβηξε μια ρουφηξιά κι έσπασε πρώτη τη σιωπή. «Τι τα 'κανε τα λεφτά;»

«Τα 'παιξε στα χαρτιά» είπε η Γιαϊόι. «Νομίζω στο μπακαρά ή κάτι τέτοιο».

«Πίστευα πως ο άντρας σου ήταν πολύ εντάξει. Πώς κι έμπλεξε με τον τζόγο;» Η Γιόσι φάνηκε κατάπληκτη.

«Μη με ρωτάς» είπε η Γιαϊόι αναστενάζοντας και κουνώντας το κεφάλι της. «Κάπου πηγαίνει και χαρτοπαίζει, αλλά δεν ξέρω πού».

«Πόσα λεφτά είχατε;» ρώτησε η Κουνίκο ανίκανη να συγκρατήσει την περιέργειά της.

«Γύρω στα πέντε εκατομμύρια» είπε η Γιαϊόι χαμηλώνοντας τη φωνή της σε φίθυρο. Η Κουνίκο ξεροκατάπιε και για μια στιγμή φάνηκε σχεδόν σαν να ζήλευε.

«Φοβερό» φέλλισε ύστερα.

«Και χτες το βράδυ με χτύπησε». Με τη θυμωμένη έκφραση που η Μασάκο είχε δει και νωρίτερα στο πρόσωπό της, η Γιαϊόι ανασήκωσε την μπλούζα της και αποκάλυψε τη μελανιά. Η Γιόσι και η Κουνίκο αντάλλαξαν βλέμματα.

«Είμαι σίγουρη πως θα το 'χει μετανιώσει τώρα» είπε η Γιόσι σε διαλλακτικό τόνο. «Ο άντρας μου κι εγώ τσακωνόμασταν συνέχεια, ήταν βίαιος, με έδερνε. Ο δικός σου όμως δεν είναι τέτοιος, σωστά;»

«Δεν ξέρω πια» είπε η Γιαϊόι τρίβοντας το στομάχι της.

Έξω είχε φωτίσει ήδη. Η μέρα έμοιαζε να ξημερώνει ολόγεια με την προηγούμενη, ζεστή και γεμάτη υγρασία. Η Γιόσι και η Γιαϊόι, που πηγαينوέρχονταν στη δουλειά με ποδήλατο, αποχαιρετήθηκαν μπροστά από το εργοστάσιο και η Μασάκο με την Κουνίκο κατευθύνθηκαν προς το πάρκινγκ.

«Δεν έβρεξε αρκετά φέτος» είπε η Μασάκο ενώ προχωρούσαν.

«Πιθανόν να έχουμε λειψυδρία» είπε η Κουνίκο κοιτώντας ψηλά τον μολυβένιο ουρανό. Το πρόσωπό της ήταν γεμάτο λαδιές από τη δουλειά.

«Αν συνεχίσει έτσι...» συμφώνησε η Μασάκο.

«Τι πιστεύεις ότι θα κάνει η Γιαϊόι;» ρώτησε η Κουνίκο κι ύστερα χασμουρήθηκε. Η Μασάκο ανασήκωσε τους ώμους της. «Αν ήμουν στη θέση της, θα τον χώριζα. Κανένας δεν θα την κατηγορήσει αφού αυτός έφαγε όλες τις οικονομίες τους».

«Μάλλον» μουρμούρισε η Μασάκο, αλλά της πέρασε από τον νου ότι τα παιδιά της Γιαϊόι ήταν ακόμη μικρά, άρα δεν ήταν τόσο απλό όσο το παρουσίαζε η Κουνίκο. Όλες θα γύριζαν στα σπίτια τους, αλλά ίσως δεν ήταν μόνο η Μασάκο που δεν ήξερε πια πού ήταν αυτό. Συνέχισαν αμίλητες μέχρι το πάρκινγκ.

«Καληνύχτα» είπε η Κουνίκο ανοίγοντας την πόρτα του αυτοκινήτου της.

«'νύχτα» απάντησε η Μασάκο κι ας μην ήταν ποτέ σίγουρη αν ήταν σωστό να το λέει αυτό το πρωί. Η κούραση την τύλιξε αμέσως μόλις βούλιαξε στο κάθισμα του οδηγού, σηκώνοντας το χέρι για να προστατέψει τα μάτια της από την πρωινή αντηλιά.

Στα προάστια του Τόκιο, τέσσερις γυναίκες εργάζονται στη νυχτερινή βάρδια ενός εργοστασίου. Επιβαρυνμένες με τεράστια χρέη, αποξενωμένες από τους συζύγους και τα παιδιά τους, ονειρεύονται μια διέξοδο από τη μίζερη ζωή τους.

Μια νεαρή μητέρα ανάμεσά τους τελικά λυγίζει και στραγγαλίζει τον άπιστο, τζογαδόρο άντρα της. Εξομολογείται το έγκλημά της στις συναδέλφους της και, απροσδόκτα, εκείνες συμφωνούν να βοηθήσουν. Η αστυνομία όμως εντοπίζει τα διαμελισμένα κομμάτια του αντρικού σώματος και αρχίζει να κάνει πολλές ερωτήσεις. Και οι πιο επικίνδυνοι εχθροί αρχίζουν να πλησιάζουν.

Το *OUT* είναι μια αμείλικτη καταβύθιση στις πιο σκοτεινές γωνιές της ανθρώπινης ψυχής, μια ανησυχνητική υπενθύμιση ότι η απελπισμένη επιθυμία για ελευθερία μπορεί να ωθήσει και τον πιο συνηθισμένο άνθρωπο να κάνει το αδιανόητο.

ISBN: 978-618-03-4306-9

9 786180 343069

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 84306

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book